

Arrest

nr. 124 290 van 21 mei 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 28 mei 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 mei 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 19 juli 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna de gemachtigde van de staatssecretaris) de aanvraag ontvankelijk. Op 15 mei 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag ongegrond.

Op 6 april 2012 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 13 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 juli 2012 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 12 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 95 050 van 14 januari 2013 de beslissing vernietigt.

Op 10 april 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag opnieuw onontvankelijk. Deze beslissing wordt ingetrokken op 27 mei 2013.

Op 28 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 10 juni 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 20.07 2012 bij onze diensten werd ingediend door :

E., O. (R.R.: ...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te Nuradiiovo Khassavyurt op (...)1966

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01 2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 15/05/2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd.30/05/2011. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag medische getuigschriften voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd.30/05/2011. De voorgelegde getuigschriften in de aanvraag (dd.20/07/2012) en bijkomende aanvullingen bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 15/05/2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011). Er kan dan ook geen rekening gehouden worden met de aanvullingen d.d. 21.01.2013,12.02.2013 en 14.02.2013.”

Op 28 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op 10 juni 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt opgeworpen dat het voorwerp van het beroep dubbel of meervoudig is, waardoor er een probleem rijst met betrekking tot de ontvankelijkheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65).

Een verzoekschrift kan slechts een dubbel of meervoudig voorwerp hebben wanneer de vorderingen, wat hun voorwerp of grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, hun weerslag zullen hebben op de uitslag van de andere. Eén en ander is ingegeven door het principe dat in het belang van een goede rechtsbedeling, en meer bepaald met het oog op de overzichtelijkheid van het geding, in de regel voor elke vordering een afzonderlijk geding dient te worden ingeleid. Van deze basisregel kan slechts worden afgeweken wanneer de wezenlijke elementen van verschillende vorderingen zozeer samenhangen dat het in het belang van een goede rechtsbedeling is aangewezen die rechtsvorderingen als één zaak te behandelen (RvS 28 april 2008, nr. 182.417).

In casu toont verzoeker de samenhang tussen de bestreden beslissingen die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen en bijgevolg met elkaar geen uitstaans hebben, niet aan. Ter terechtzitting merkt de raadsman op zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Er dient te worden besloten tot de onontvankelijkheid van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het “*principe van de behoorlijke motivering*”, van het proportionaliteitsbeginsel, van het “*principe van behoorlijke administratie*”, van het “*principe volgens dewelke de administratieve overheid het geheel van de pertinente elementen eigen aan een zaak in overweging dient te nemen*”, van het “*principe van het geloof gehecht aan de aktes*” en manifeste appreciatiefout.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. Ter inleidende titel

Ter inleidende titel, dient de aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevestigd te worden op volgende elementen:

A.

De bestreden beslissing is, woord voor woord, identiek aan de beslissing tot onontvankelijkheid dat werd 'genomen door de Dienst voor Vreemdelingenzaken op datum van 10 april 2013, nadien ingetrokken door de Dienst voor Vreemdelingenzaken op datum van 27 mei 2013.

Door, de dag daarop van de dag van de beslissing tot het intrekken van de ministeriële beslissing tot onontvankelijkheid, een identieke beslissing, heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken misbruik gemaakt van haar macht en schendt het principe van een behoorlijke administratie.

Bovendien, schaadt het de verzoeker, deze laatste zich bevindende geplaatst in een situatie van ongelijkheid gerezen enkel en alleen door toedoen van de tegenpartij.

B.

Ter ondersteuning van zijn 1ste aanvraag tot machtiging van het verblijf voor meer dan drie maanden om medische redenen, heeft de verzoeker medische certificaten voorgelegd, opgesteld door zijn algemene geneesheer, documenten die blijken geven van een ernstig anxio-depressief syndroom; medische documenten voorgelegd ter ondersteuning van deze 1ste aanvraag werd dus niet opgesteld door een specialist;

- ter ondersteuning van zijn 2de aanvraag tot machtiging van het verblijf voor meer dan drie maanden om medische redenen, heeft de verzoeker eveneens een medisch certificaat voorgelegd, opgesteld door zijn algemene geneesheer en blijkt gevende van een ernstig anxio-depressief syndroom; .
- ter ondersteuning van zijn 3de aanvraag tot machtiging van het verblijf voor meer dan drie maanden om medische redenen, heeft de verzoeker een medisch certificaat voorgelegd van het type van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, vervolledigd en ondertekend door zijn psychiater en blijkt gevende van een ernstige depressie met suïcidale neigingen in hoofde van de verzoeker.

In tegenstelling tot hetgeen beschouwd werd door de Dienst voor Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing, betreffen het geen elementen die reeds werden ingeroepen ter ondersteuning van een voorheen ingediende aanvraag tot machtiging van het verblijf om medische redenen.

Inderdaad, enerzijds, heeft de verzoeker, ter ondersteuning van deze 3de aanvraag, een medisch certificaat voorgelegd opgesteld door een specialist, in casu een specialist.

Overeenkomstig met hetgeen zal worden uiteengelegd in het vervolg van huidig beroep, is de aandacht die de Dienst voor Vreemdelingenzaken, dient te schenken aan een medisch certificaat opgesteld door een algemene geneesheer, niet identiek aan deze die dient geschonken te worden aan een medisch certificaat opgesteld door een generalist.

Anderzijds, kon de Dienst voor Vreemdelingenzaken, zoals ze het gedaan heeft in de bestreden beslissing, zich niet tevreden stellen met het verklaren dat deze aanvraag « onontvankelijk » is met het motief dat de elementen erin behouden reeds eerder werden ingeroepen in een of meerdere aanvragen tot machtiging van het verblijf voor meer dan drie maanden om medische redenen.

In dit opzicht, dient de aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op het feit dat het artikel 9ter, zoals gewijzigd door de wet van 8 januari 2012, verduidelijkt dat de aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medische redenen « onontvankelijk » kan verklaard worden « 4° wanneer de geneesheer-functionaris aangewezen door de minister of zijn afgevaardigde, beoogd door het 1ste §, alinea 5, vaststelt in een advies dat de ziekte manifest niet overeenstemt met een ziekte opgenomen in het 1ste §, alinea 1, dat aanleiding kan zijn tot het bekomen van een machtiging om te verblijven in het Koninkrijk; », (vrije vertaling)

Welnu, er zal aangetoond worden in het vervolg van het beroep dat door te beschouwen dat de aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medische redenen ingediend door de verzoeker, niet kon, in overeenstemming met de voorgenoemde wettelijke bepaling, « onontvankelijk » verklaard worden door de Dienst voor Vreemdelingenzaken.

Inderdaad, de verzoeker heeft, ter ondersteuning van zijn aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medische redenen, een medisch certificaat voorgelegd van het type van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, vervolledigd en ondertekend door de Dokter D. C., psychiater, opgesteld op datum van 28 juni 2012, medisch certificaat verduidelijkende dat de verzoeker in een zware depressie is met suïcidale neigingen, angsten en risico op autolyse.

Er vloeit duidelijk uit dit medisch getuigschrift voort, dat in tegenstelling tot hetgeen de Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft beschouwd in haar beslissing van 28 mei 2013, dat de aanvraag tot regularisatie ingediend door de verzoeker op datum van 20 juli 2012, had moeten worden beschouwd als zijnde « onontvankelijk » en het voorwerp moeten uitmaken van een grondig onderzoek vanwege de Dienst voor Vreemdelingenzaken, de ziekte waar de verzoeker aan lijdt kan bestaan uit « een dergelijke ziekte een reëel risico met zich meebrengt voor zijn leven of voor zijn fysieke integriteit of een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling, wanneer er geen enkele adequate behandeling bestaat in zijn land van oorsprong of in het land waar hij verblijft. ». (vrije vertaling)

2.

De Dienst voor Vreemdelingenzaken beschouwt dat:

« Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS d.d. 30/06/2011). Er kan dan ook geen rekening gehouden worden met de aanvullingen d.d. 21.01.2013, 12.02.2013 en 14.02.2013. ».

Dit deel van de motivering van de bestreden beslissing is volledig verkeerd.

Inderdaad, het artikel 9ter, § 3, schrijft voor dat:

« § 3. De afgevaardigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° wanneer de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekend schrijven nabij de minister of zijn afgevaardigde of wanneer de aanvraag geen effectief adres van residentie bevat in België;

2° wanneer, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst volgens de modaliteiten voorzien in het § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, alinea 3 niet bevat;

3° wanneer het medisch certificaat type niet werd ingediend samen met de aanvraag of wanneer het medisch certificaat type niet voldoet aan de condities voorzien in het § 1, alinea 4 ;

4° in de gevallen beoogd door het artikel 9bis, § 2, 1 ° tot 3°, of indien er elementen ingeroepen werden ter ondersteuning van een aanvraag tot machtiging van het verblijf in het Koninkrijk, die reeds werd ingeroepen in het kader van een voorheen gedane aanvraag van een machtiging van het verblijf in het Koninkrijk op basis van de huidige bepaling. ». (vrije vertaling)

Er is dus geenszins vereist dat het medisch dossier, opdat een dergelijke aanvraag ontvankelijk verklaard zou worden door de Dienst voor Vreemdelingenzaken, zou opgesteld zijn door andere medische stukken het medisch certificaat type waarvan sprake.

Bovendien heeft de verzoeker effectief zijn initiële aanvraag geactualiseerd en vervuldigd door middel van het voorleggen van bijkomende medische documenten, dit door middel van telekopie op data van 21 januari 2013, 12 en 14 februari 2013.

Deze mogelijkheid tot het actualiseren van de initiële aanvraag vloeit voort uit het feit - totaal logisch - dat een ziekte gevoelig is aan het ondergaan van evolutie, verergering, van complicaties, ... die aanleiding kunnen geven tot het toevoegen van medische documenten, zolang dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken geen beslissing heeft genomen met betrekking tot de initiële aanvraag.

Welnu, in geval van huidige, kan men niet anders dan vast te stellen dat dit medisch certificaat werd gecommuniceerd aan de Dienst voor Vreemdelingenzaken alvorens het nemen van de bestreden beslissing.

Dit document diende dus, in overeenstemming met de bepalingen van het artikel 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het principe van een behoorlijke administratie en van het principe volgens dewelke de administratieve autoriteit, wanneer zij een beslissing neemt, het geheel van de elementen van de pertinente elementen van de zaak in beschouwing dient te nemen, in beschouwing worden genomen door de Dienst voor Vreemdelingenzaken en / of door haar geneesheer raadsman in het kader van het onderzoeken van de ontvankelijkheid van de huidige aanvraag.

Welnu, men kan niet anders dan vast te stellen dat de geneesheer-raadsman geenszins de diverse medische certificaten in beschouwing neemt (zowel algemeen als gecircumstantieerd), opgesteld door de Dokter D. C., psychiater, op datum van 16 oktober 2012, 5 februari 2013 en 4 februari 2013

Uit hetgeen vooraf gaat vloeit voort dat het ten onrechte is en in schending met de beoogde bepalingen, dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken de gecommuniceerde documenten per telekopie van 21 januari 2013, 12 en 14 februari 2013 terzijde heeft geschoven.

3. Schending van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden

Er dient aan te worden herinnerd dat overeenkomstig het 1ste artikel van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, wie dan ook die valt onder de jurisdictie van de Staat, het genot moet krijgen van de rechten die daarbij horen. Het verbod tot onmenselijke en vernederende behandelingen, is dus eveneens van toepassing op vreemde, onderhorigen die zich op het Belgisch territorium bevinden, zonder dat vereist is om daarenboven zicht te hebben op de situatie, regulier of niet, van de geïnteresseerde (zie C.E., arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999).

Volgens de jurisprudentie van de Raad van State, kan de administratie, wanneer er medische redenen ingeroepen worden ter ondersteuning van een aanvraag tot machtiging van het verblijf, ze niet omzeilen. De administratie moet overgaan tot een grondig onderzoek van de medische situatie van de vreemdeling door «de noodzakelijke onderzoeken» te verrichten, teneinde volledig op de hoogte te zijn van de situatie van de persoon, waarvan de gezondheidsstaat voorgesteld wordt als zijnde deficiënt en om in staat te zijn om zich uit te spreken "in perfecte kennis van zaken" (zie Raad van State, arrest n° 91.709 van 19 december 2000, vrije vertaling) .

Inderdaad, de Raad van State heeft beschouwd dat «het de autoriteit toebehoort die gevat is door een aanvraag tot machtiging (. ..) van het verblijf om een medische reden (. ..) om de omstandigheden van de zaak te appreciëren in het licht van de sanitaire en sociale situatie van het land van bestemming, maar eveneens in het licht van de gevolgen van de maatregel van verwijdering op de gezondheid van de geïnteresseerde » (Raad van State, arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999, vrije vertaling).

Welnu, in huidig geval, is de administratie niet overgegaan tot één van deze onderzoeken.

Inderdaad, het huidig medisch dossier van de verzoeker werd onderworpen aan geen enkele geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken.

Welnu, in het kader van zijn 3de aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medisch redenen, heeft de verzoeker een medisch certificaat neergelegd opgesteld door zijn psychiater, de Dokter D. C.,

opgesteld op datum van 28 juni 2012, medisch certificaat verduidelijkende dat de verzoeker in een zware depressie is met suïcidale neigingen, angsten en risico tot autolyse.

Men kan niet anders dan vast te stellen dat de bestreden beslissing geen enkele melding maakt van deze elementen en stelt zich tevreden met het beschouwen dat de ingediende aanvraag door de verzoeker per aangetekend schrijven van 20 juli 2012, geen enkel nieuw element omvat met betrekking tot de twee vorig ingediende aanvragen.

Bovendien, heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken op geen enkele manier rekening gehouden met de bijkomende medische certificaten gecommuniceerd aan de bevoegde dienst van de Dienst voor Vreemdelingenzaken per telekopie van 21 januari 2013, 12 en 14 februari 2013.

Welnu, bij gebreke tot het overgaan tot de noodzakelijke onderzoeken weerlegt de administratie niet op een serieuze manier dat een verwijdering van het territorium, een onmenselijke en vernederende behandeling kan inhouden in de zin van- het artikel -3 van het Europees Verdrag voor Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (Raad van State, Arrest n° 93.594 van 27 februari 2001).

In geval van huidige, in het licht van hetgeen voorafgaat, blijkt er duidelijk dat door het nemen van de bestreden beslissing, de administratie het artikel 3 van de Europese Conventie voor het behoud van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden heeft geschonden .

4. Schending van het principe van een behoorlijke administratie, van de ontbrekende, inexacte, onvoldoende en contradictorische motivering en, vanaf dan, van het gebrek aan toegelaten wettelijke motieven, van het voorzichtigheidsprincipe en van de manifeste appreciatiefout

a) In theorie

Het principe van een behoorlijke administratie omvat meerdere noties en verplicht de administratie, meer bepaald de Dienst voor Vreemdelingenzaken, om haar beslissingen te nemen met inachtneming van een zeker aantal principes (zie Y. VAN MENSEL, « Het Beginsel van behoorlijk bestuur », Kluwer, 1990, p. 10 en volgende).

De administratie moet met name de rechten van verdediging, de regel van een evenwichtige procedure, de noodzaak tot onpartijdigheid en het minutieus voorbereiden van administratieve beslissingen respecteren.

Het principe van een behoorlijke administratie moet ook in samenhang gelezen worden met de principes van het voorzichtig en minutieus omgaan van de administratie, wanneer ze zich uitsprekt over een zaak, door de nodige maatregelen te treffen en het zoveel als mogelijk bij een verzamelen van informatie relatief aan de zaak.

Dat de Raad van State geoordeeld heeft dat het middel getrokken uit de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur gegrond is wanneer wordt vastgesteld dat « de tegenpartij de bestreden beslissing genomen heeft (...) zonder kennis te nemen van de vorderingstoestand van het project ; dat wanneer ze zich had ingelicht in dit opzicht bij de aanvragers of hun Raad, ze vernomen zou hebben dat het project in kwestie op gang was om gerealiseerd te worden» (v. C.E. n° 77.273, 30.11.1998, vrije vertaling).

b) Het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en de plichten van de administratie

1°) Schending door de administratie van haar verplichting om te antwoorden op de aanvraag van de vreemdeling

In huidig geval, heeft de verzoeker, in zijn 3de aanvraag steunende op het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 meerdere elementen ingeroepen met betrekking tot de zware depressie waaraan hij lijdt, met suïcidale neigingen, angsten en risico op autolyse.

Welnu, niet alleen de verschillende certificaten en medische documenten zijn niet correct en volledig onderzocht door de tegenpartij in de bestreden beslissing, maar bovendien, heeft de tegenpartij het niet nuttig geacht om de verzoeker te laten onderzoeken door een gespecialiseerde geneesheer – raadsman.

Welnu, volgens de jurisprudentie van de Raad van State, moet vanaf dat er medische motieven worden ingeroepen ter ondersteuning van een aanvraag tot machtiging van het verblijf, de Minister van Binnenlandse Zaken hierop moet antwoorden (zie Raad van State, arrest n° 79.089 van 4 maart 1999).

De administratie moet rekening houden met alle informatie die haar is gecommuniceerd geweest door de vreemdeling.

Welnu, dit is niet het geval geweest in huidig geval, omdat de tegenpartij absoluut geen rekening heeft gehouden met de medische informatie, komende van de Dokter D. C., psychiater, opgesteld op datum van 28 juni 2012, noch werd er rekening gehouden met de medische certificaten

gecommuniceerd per telekopie van 21 januari 2013, 12 en 14 februari 2013.

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat ondanks de duidelijke waarschuwing geformuleerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar Arrest van 4 maart 2011, de geneesheer-attaché van de Dienst voor Vreemdelingenzaken het niet nuttig geacht heeft, om het advies

in te winnen van een psychiater, alvorens zijn advies op te stellen ter attentie van de gespecialiseerde sectie van de Dienst voor Vreemdelingenzaken.

In dit opzicht, dient de aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevestigd te worden op het feit dat, in haar Arrest van n° 57.377 van 4 maart 2011, de Raad verduidelijkt heeft dat:

« De ambtenaar-geneesheer die tot een conclusie komt die lijnrecht ingaat tegen een standpunt van een gespecialiseerd geneesheer, mag dan ook verwacht worden dat hij, in die specifieke situatie, niet louter op zijn eigen kwalificaties vertrouwt. In voorliggende zaak, rekening houdende met de hoger vermelde gegevens, dient dan ook te worden besloten dat ambtenaar-geneesheer het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend door een bekomend advies in te winnen van een andere gespecialiseerde geneesheer, in casu een psychiater, alvorens een advies te verlenen omtrent de medische situatie van eerste verzoeker.

Dat verweerder zich heeft gebaseerd op een advies dat op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen dient te worden besloten dat deze beslissing zelf ook met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel is gekomen. “

Een identieke redenering dient gevolgd te worden in huidig geval.

In huidig geval, kan men niet anders dan vast te stellen dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken op geen enkele manier rekening heeft gehouden met deze “waarschuwing” en op geen enkele manier, beroep heeft gedaan op een geneesheer-raadsman en/of op een psychiater, alvorens zijn bestreden beslissing te nemen, om de medische documenten te onderzoeken voorgelegd door de verzoeker en, in dat geval, om over te gaan tot het onderzoek van deze laatste.

2°) Schending door de administratie van haar verplichting om te oordelen in perfecte kennis van zaken
De administratie moet overgaan tot een grondig onderzoek van de medische situatie van de vreemdeling door «de noodzakelijke onderzoeken» te verrichten, zodat men volledig op de hoogte is van de situatie van de persoon waarvan de gezondheidsstaat als deficiënt wordt voorgesteld en om in staat te zijn om zich te kunnen uitspreken “in perfecte kennis van zaken” (zie Raad van State, arrest n° 91.709 van 19 december 2000).

De Raad van State heeft aldus geoordeeld dat “het toebehoort aan de autoriteit die gevat is met een aanvraag tot machtiging of van prerogatie van verblijf om medische reden of wanneer ze een maatregel van verwijdering vooropstelt, om de omstandigheden van de zaak te appreciëren in het licht van de sanitaire en sociale situatie van het land van bestemming, maar eveneens in het licht van de gevolgen van de maatregel van verwijdering op de gezondheid van de geïnteresseerde» (zie Raad van State, arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999, vrije vertaling).

De administratie moet er dus op toezien dat de vreemdeling in staat is om de reis af te leggen naar zijn land van herkomst. Indien dit het geval is, zal het haar toekomen om de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen te onderzoeken, die de staat van de vreemdeling vereisen. Indien men niet overgaat tot de noodzakelijke onderzoeken, kan de administratie het risico dat een verwijdering van het territorium een onmenselijke en vernederende behandeling kan vormen in de zin van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, niet op een serieuze manier weerleggen (zie Raad van State, arrest n° 93.594 van 27 februari 2001 : de administratie had zich niet ingelicht over de toegankelijkheid van de noodzakelijke geneesmiddelen die vereist waren voor het medisch opvolgen van de geïnteresseerde).

In huidig geval, zijn deze diverse onderzoeken niet uitgevoerd geweest door de tegenpartij, die dus niet op een serieuze manier het risico, voor de verzoeker, heeft weerlegd om een onmenselijke en vernederende behandeling te ondergaan in de zin van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, in geval van gedwongen terugkeer naar de Federatie van Rusland.

Inderdaad, de bestreden beslissing verduidelijkt niet welke de beschikbaarheid en/of toegankelijkheid is van de psychiatrische behandeling te volgen door de verzoeker - Dokter D. C. heeft verduidelijkt dat hij voort zou moeten worden opgevolgd en onder medicatie dient te zijn.

In dit opzicht, dient er te worden opgeworpen dat de bestreden beslissing in gebreke blijft van te verduidelijken welke de beschikbaarheid en toegankelijkheid is van de te volgen psychiatrische en medicamenteuze behandeling door de verzoeker in geval van terugkeer naar de Federatie van Rusland-Dagestan.

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat er op geen enkele manier aangetoond werd door de Dienst voor Vreemdelingenzaken, dat in beval van terugkeer naar de Federatie van Rusland - Dagestan, de verzoeker effectief zou kunnen genieten van de zorgen, zowel medicamenteus als psychologisch/psychiatrisch, die de gezondheidsstaat van de verzoeker nochtans vereist.

3°) Schending door de administratie van haar verplichting om de ernstigheid van de staat van de verzoeker te onderzoeken

De administratie, moet op « een adequate en voldoende wijze» de particuliere aspecten van de situatie van de zieke vreemdeling benaderen. De graad van zwaarte van deze verplichting is nog hoger

wanneer de gezondheidsstaat van de vreemdeling geëvalueerd is geweest door een geneesheer - specialist (zie Raad van State, arrest n° 73.013 van 7 april 1998).

Het komt de autoriteit toe om over te gaan tot een "grondig" onderzoek van de situatie van de zieke, in gebreke hiervan dient ze de raad in te winnen van een expert (zie Raad van State, arrest n° 75.897 van 24 september 1998).

In huidig geval, is de ernstigheid van het gecircumstantieerd inachtnemen, geformuleerd door de geneesheer-specialist die de verzoeker behandelt, zodanig dat het de tegenpartij ertoe had moeten bewegen om over te gaan tot nadere onderzoeken door het advies van een onafhankelijke specialist te raadplegen (zie Raad van State, arrest n° 75.897 van 24 september 1998).

Dit is niet het geval geweest in huidige.

In huidig geval, is de verzoeker nooit gezien geweest door de geneesheer - raadsman van de tegenpartij.

Welnu, de Raad van State beschouwt dat «in het bezit van gecircumstantieerde medische attesten opgesteld door een geneesheer -specialist die een onwenselijk advies uitspreekt wat betreft de verwijdering van de aanvrager, kon de tegenpartij zich niet tevreden stellen met de opinie van haar geneesheer - raadsman, die, indien hij gespecialiseerd is in « verzekeringsgeneeskunde » en in « gezondheidseconomie », niet gespecialiseerd blijkt te zijn in de tak van de behandelende geneeskunde, waaraan de aanvrager lijdt » (Raad van State, arrest n° 111.609 van 16 oktober 2002, vrije vertaling).

In huidig geval, heeft de verzoeker, meerdere medische certificate voorgelegd, opgesteld door een specialist (psychiater), medische certificate waarvan de inhoud perfect gekend is door de tegenpartij op het ogenblik van het nemen van haar beslissing en dus is de inhoud niet op een geldige wijze weerlegt door de tegenpartij in de bestreden beslissing.

4°) Schending door de administratie van haar verplichting om de beschikbaarheid van de zorgen in het land van herkomst te onderzoeken

De administratie moet aantonen dat ze de moeite heeft genomen om erop toe te zien dat de vreemdeling in zijn land kan beschikken over de zorgen die zijn staat vereist (zie Raad van State, arrest n° 95.175 van 7 mei 2001).

De administratie kan niet beweren, zonder een manifeste appreciatiefout te begaan, dat een terugkeer naar zijn land van herkomst mogelijk is wanneer blijkt dat de beschikbaarheid van een psychiatrisch opvolgen van de geïnteresseerde op geen enkele manier onderzocht is geweest in het kader van het onderzoek door zijn geneesheer -raadsman (zie Raad van State, arrest n° 91.152 van 29 november 2000).

Deze verificatie is niet gebeurd in huidig geval.

5°) Schending door de administratie van haar verplichting om de toegankelijkheid van de zorgen van de verzoeker in zijn land van herkomst te onderzoeken

Volgens de jurisprudentie van de Raad van State, moet de administratie ervoor zorgen dat de beschikbare zorgen in het land van bestemming (in dit geval eveneens in het land van herkomst van de verzoekers) financieel toegankelijk zijn voor de geïnteresseerde. Inderdaad, volgens de Raad van State, maakt de hulpbehoefendheid van de vreemdeling "de effectieve toegankelijkheid" "aleatoire" aan de nodige zorgen (zie Raad van State, arrest n° 80.553 van 1er juni 1999).

De Raad van State heeft overigens geoordeeld dat de administratie het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden miskent, wanneer ze beslist een vreemdeling te verwijderen zonder zich te vergewissen, enerzijds, over de kwaliteit van de zorgen die hem zouden kunnen worden toegediend in zijn land en anderzijds, over de toegankelijkheid van deze voor een persoon "van welke verschijning dan ook" (zie Raad van State, arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999).

In huidig geval, kan men niet anders dan vast te stellen dat deze vraag op geen enkele manier onderzocht is geweest door de tegenpartij in de bestreden beslissing.

In huidig geval, heeft de tegenpartij haar verplichting tot het onderzoeken van de toegankelijkheid van de nodige zorgen door de verzoeker in zijn land van herkomst, geschonden.

Uit hetgeen vooraf gaat, vloeit voort dat de tegenpartij, door het nemen van de bestreden beslissing, het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en het principe van een behoorlijke administratie schendt, de bestreden beslissing niet op een adequate manier gemotiveerd heeft, het principe van de zorgvuldigheid heeft geschonden en een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

5. Schending van de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 relatief aan de formele motivering van administratieve aktes

De verzoekers weerleggen de motivering van de bestreden aktes en beslissingen omdat ze inadequaat zijn; dat een grondig onderzoek van de behouden en ontwikkelde argumenten niet gerealiseerd is geweest; dat ze vanaf dan inexact is.

Inderdaad, om aan de wensen van de wetgever te voldoen, moet de administratieve beslissing genomen ten aanzien van de aanvrager, wettelijk gemotiveerd zijn in overeenstemming met de vereisten van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De wet van 29 juli 1991 vermeldt in haar artikel 2 de verplichting om op formele wijze elke administratieve beslissing met individuele draagwijdte te motiveren.

Het artikel 3 van dezelfde wet stelt dat "opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen." Hetzelfde artikel stelt eveneens dat de motivering "afdoende moet zijn."

Welnu, in huidig geval, is er duidelijk aangetoond hiervoor dat de motivering van de bestreden beslissing niet adequaat is.

De draagwijdte van de motivering moet in overeenstemming zijn met het belang van de beslissing (LEROY M., « La nature, l'étendue et les sanctions de l'obligation de motiver », in het Rapport de la journée d'études de Namur du 8 mai 1992 sur la motivation formelle des actes administratifs, 12-13).

De eis van de motivering van een beslissing heeft als doel dat de betrokkene volledige kennis heeft van de redenen die de beslissing rechtvaardigen (Raad van State, 12.05.1989, Arrest 32.560, R.A.C.E., 1989).

Inderdaad, «een beslissing motiveren in de formele zin van het woord, is het uiteenleggen, uitleggen in de beslissing zelf de redenering in rechte en in feite, dat gediend heeft voor de motivering. Het is het officialiseren in het wat en waarom de auteur van de beslissing geoordeeld heeft zijn bevoegdheid te kunnen toepassen op de situatie in feite dat hem is voorgelegd» (LAGASSE D., «La loi du 28.7.1991 relative à la motivation formelle des acte administratifs », Orientations, 1993, p. 68, vrije vertaling).

Dat bovendien de motivering ook nog "afdoende" moet zijn, te weten dat zij betrekking moet hebben tot de beslissing, dat zij duidelijk, precies, volledig en voldoende dient te zijn.

De Raad van State heeft de gelegenheid gehad om zich uit te spreken omtrent hetgeen dient te worden begrepen onder het begrip "motivering".

Het is niet voldoende dat het administratief dossier bepaalde feiten bevat op dewelke een beslissing gestoeld is om te kunnen oordelen dat aan de motivering werd voldaan (zie D VANDERMEERSCH, Chrono de jurip., «L'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, J.T., 1987, p. 588 en volgende; Raad van State, 24/08/1993, Arrest 42.488).

De Raad van State oordeelt immers terecht dat er enkel acht kan worden geslaan op de redenen die in de bestreden beslissing vermeld staan (C.E., 30.3.1993, Arrêt 42.488).

Er dient immers op te worden gewezen dat de administratie ertoe gehouden is « zich een discipline op te leggen die haar verplicht om over te gaan tot een minutieus onderzoek van iedere zaak en haar beslissingen te rechtvaardigen, zonder zich te kunnen verschuilen achter de kennis van de geïnteresseerden van de motieven van de beslissingen hen betreffende, op een manier om hen in staat te stellen om na te gaan of er overgegaan is tot dit onderzoek» (Doc. Parl , Sénat, 1990-1991, n° 215-2 (s.e. 1998), vrije vertaling)."

3.2 Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Verzoeker betoogt dat de motivering niet adequaat is. De bestreden beslissing is identiek aan een beslissing genomen op 10 april 2013 die op 27 mei 2013 is ingetrokken. Verzoeker meent dat hier sprake is van machtsmisbruik en dat hij zich geplaagd ziet in een situatie van ongelijkheid.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 juli 2012 inderdaad reeds eerder een beslissing was genomen, namelijk op 10 april 2013 en dat die beslissing nadien is ingetrokken. Evenwel, anders dan verzoeker voorhoudt, was deze beslissing niet identiek aan de huidige bestreden beslissing. Waar in de beslissing van 10 april 2013 werd gesteld dat het voorgelegde medisch getuigschrift van 28 juni 2012 de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van verzoeker bevestigt, stelt de bestreden beslissing thans dat de medische getuigschriften en bijkomende aanvullingen de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigen. Een inadequate motivering wordt aldus niet aangetoond. Met betrekking tot het aangevoerde middel van machtsmisbruik wordt opgemerkt dat het verweerder overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet toekomt te onderzoeken of de aanvraag ontvankelijk kan worden

verklaard en of de aanvraag voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet. Derhalve heeft verweerder de wettelijke opdracht te onderzoeken of de aanvraag voldoet aan de voorwaarden gesteld bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet en wordt machtsmisbruik *in casu* niet aangetoond. Er kan niet worden ingezien waarom verzoeker zich in een 'situatie van ongelijkheid' geplaatst ziet.

Waar verzoeker betwist dat in zijn aanvraag de aangehaalde gezondheidstoestand reeds in eerdere aanvragen is aangehaald, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verweerder verklaarde de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 juli 2012 onontvankelijk op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris p 15 mei 2012 verzoekers eerste aanvraag van 30 mei 2011 om te worden gemachtigd tot een verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaarde. De gemachtigde baseerde zich voor deze beslissing op volgend advies van een ambtenaar-geneesheer van 2 mei 2012:

"E., O. (R.N. ...)

Mannelijk

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

Geboren op 03.04.1966

Adres: (...)

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 30.05.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Beknopt chronologisch overzicht van de voorgelegde medische stukken

9/5/2011 Medisch attest Dr. P Huisarts.: Ernstig anxiodepressief syndroom - zelfmoordgedachten in het verleden - hoofdpijn, slapeloosheid, verlies van interesse in het leven, anxiodepressief syndroom, vrouw en 6 kinderen ten laste, huidig geen behandeling noch psychiatrische behandeling, hospitalisatie zou aangewezen zijn, goede prognose indien er een multidisciplaire ten laste neming zou zijn door arts, psvchiater, hospitalisatie en socio-medicale omkadering

13/8/2011 Medisch attest Dr. P. Huisarts: Idem + hoort minder goed linker kant, een regularisatie kan hier verbetering in brengen RI Camcolit et Impromen

3/1/2012 Medisch attest Dr. P. Huisarts: Idem RI veranderd in Sipralexa en Xanax (anti-depressief en anxiolytisch) Camcolit et Impromen worden verlaten, er wordt gesproken van suicidegevaar indien geen regularisatie

II. Aanvullende onderzoeken

Geen beschikbaar.

III. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende

Aanslepende anxiodepressieve klachten, waarvoor gesteld wordt dat psychiatrische behandeling en zelfs hospitalisatie zou aangewezen zijn, maar in feite blijkt nergens in het dossier dat er een behandeling opgestart werd. De medicamenteuse behandeling lijkt geen vruchten af te werpen, is zonder succes en wordt voortdurend veranderd. Er wordt ook gesproken over een slechte sociale toestand en dat er een goede prognose zou zijn indien er een multidisciplaire ten laste neming zou zijn door arts, psychiater, hospitalisatie en mits socio-medicale omkadering en bovenal regularisatie.

Er werd in mei 2011 gezegd dat er geen behandeling nodig was, later werd er zonder resultaat herhaalde malen van anti-anxiogene medicatie verwisseld, maar over therapietrouw is niets geweten,

noch over recentere consultaties of opvolging, behoudens natuurlijk het schrijven van 3 attesten ter ondersteuning van de regularisatieaanvraag.

Uit het dossier kunnen we wel afleiden dat betrokkene klaagt over een slechte medico-sociale problematiek die zeker niet levensbedreigend is en ook niet ernstig kan genoemd worden, aangezien er wel gesteld wordt dat psychiatrische omkadering zou aangewezen zijn, maar geen enkel verslag of medisch stuk wijst erop dat dit ook werkelijk gebeurt.

Wat het niet verder gepreciseerd suïcidegevaar betreft, wordt dit nergens concreet gestaafd en blijft dit volledig een speculatieve hypothese.

Het vermelde risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie, zelfs bij behandeling, maar wordt in het dossier niet concreet gemaakt, er is geen enkele zelfmoordpoging ondernomen, er zijn ook geen hospitalisaties... Er is ook geen indicatie uit de voorgeschiedenis van een acute ernstige periode. Het blijft m.a.w. een algemene veronderstelling die we niet kunnen weerhouden in het kader van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Nergens blijkt dat hij een psychiater raadpleegt, in de medische bundel ontbreekt elke concrete informatie hierover. Ook worden noch precieze symptomen, noch de oorzaak, noch de ernst beschreven. Uit het klinisch onderzoek blijkt dat dit het dagelijkse functioneren niet zou beïnvloeden.

IV. Mogelijkheid tot reizen en mantelzorg

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen noch noodzaak tot mantelzorg.

V. Conclusie

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Rusland."

Verzoeker wijst erop dat de aanvraag van 20 juli 2012 verschillend is van de aanvraag van 30 mei 2011 aangezien er thans sprake is van *"ernstige depressie met suïcidale neigingen, angsten en risico op autolyse"* en de medische getuigschriften dit keer zijn ingevuld door Dr. D.C. een specialist, met name een psychiater. De Raad merkt op dat de ambtenaar-geneesheer in zijn medisch advies van 2 mei 2012, naar aanleiding van de eerste aanvraag om verblijfsmachtiging, evenwel reeds 'aanslepende anxiodepressieve klachten met zelfmoordgedachten' heeft weerhouden. Verder blijkt uit de aanvraag van 20 juli 2012 niet dat het medisch getuigschrift van 28 juni 2012 is ingevuld door een psychiater. Het medisch attest is ondertekend met de vermelding *"Docteur D.C."* en verder blijkt nergens uit de aanvraag, noch uit het medisch getuigschrift dat Dr. D.C. een psychiater is. Verzoeker kan aldus verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met het, volgens hem, nieuwe gegeven dat het medische getuigschrift is ingevuld door een specialist, met name een psychiater. Rekening houdend met het gegeven dat reeds in de eerdere aanvraag sprake was van een ernstig anxio-depressief syndroom met zelfmoordgedachten, naar aanleiding waarvan reeds een onderzoek ten gronde werd gevoerd, en het gegeven dat in huidig voorliggende aanvraag opnieuw melding wordt gemaakt van een zware depressie met suïcidale neigingen, angsten en risico op autolyse, maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat deze vermelding in het standaard medisch getuigschrift niet wordt beschouwd als een nieuw element zoals bedoeld in artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat de aanvraag van 20 juli 2012 is geactualiseerd met bijkomende stukken op 21 januari 2013, 12 en 14 februari 2013 en dat de ambtenaar-geneesheer deze stukken niet in beschouwing heeft genomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad bijkomende stukken heeft voorgelegd op 21 januari 2013, 12 en 14 februari 2013 ter staving van zijn aanvraag ingediend op 20 juli 2012. Verzoeker beweert evenwel ten onrechte dat de ambtenaar-geneesheer deze stukken diende te beoordelen, nu de aanvraag onontvankelijk is verklaard. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat geen rekening kan worden gehouden met de aanvullingen van 21 januari 2013, 12 februari 2013 en 14 februari 2013. De ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag. De Raad van State stelde in dat verband uitdrukkelijk: *"De overweging (...) dat de (verweerder) op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing kennis had van het identiteitsdocument van de huidige eerste verweerder en dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur op het ogenblik van de beslissing kan beschikken, kan geen afbreuk doen aan de duidelijke*

ontvankelijkheidsvoorwaarden vermeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Die ontvankelijkheidsvoorwaarden moeten worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.”, (RvS 6 november 2012, nr. 221.269).

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verweerder op onjuiste of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 28 juni 2012 de in de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op medische gronden aangehaalde gezondheidstoestand enkel bevestigt of de verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaarde in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. Een schending van de aangevoerde principes wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM omdat de administratie niet is overgegaan tot een onderzoek ten gronde. Het medisch dossier is niet onderworpen aan een onderzoek door de ambtenaar-geneesheer. Er is hierdoor geen rekening gehouden met het medisch getuigschrift van 28 juni 2012 en bijkomende medische certificaten. De bestreden beslissing is in gebreke gebleven te verduidelijken welke de beschikbaarheid en toegankelijkheid is van de te volgen psychiatrische en medicamenteuze behandeling in geval van een terugkeer naar Dagestan. Er is geen grondig onderzoek gebeurd van de situatie van de zieke.

De Raad herinnert er aan dat artikel 3 van het EVRM vooreerst vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoeker verwijst opnieuw naar zijn gezondheidstoestand zoals deze naar aanleiding van de eerste aanvraag ten gronde was beoordeeld in het medisch advies van 2 mei 2012. De ambtenaar-geneesheer oordeelde dat er bij verzoeker geen sprake was van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen en geen noodzaak tot mantelzorg. Verzoeker maakt thans niet aannemelijk dat hij niet zou kunnen reizen of nood heeft aan mantelzorg. Daarnaast oordeelde de ambtenaar-geneesheer dat het risico op zelfmoord nergens werd geconcretiseerd en beperkt blijft tot een speculatieve hypothese. Er is geen enkele zelfmoordpoging ondernomen, er zijn geen hospitalies, geen indicaties uit de voorgeschiedenis van een acute ernstige periode, enz. Ook thans toont verzoeker niet aan dat hij werd gehospitaliseerd en dat de bewering van het risico op zelfmoord op meer steunt dan een louter speculatieve hypothese. In de mate verzoeker meent dat het aan de ambtenaar-geneesheer toekomt om een standpunt in te nemen over de mate waarin de pathologie zal evolueren na een terugkeer, kan hij niet worden gevolgd, het is aan verzoeker om aan te tonen dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling na een terugkeer naar zijn herkomstland. Het betoog van verzoeker maakt een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

De redenering dat verweerder de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen diende te onderzoeken, kan evenmin worden gevolgd om reden dat er is vastgesteld dat verzoeker de medische problematiek al in een eerdere aanvraag heeft aangehaald. Dergelijk onderzoek diende desgevallend in een eerdere aanvraag te worden verricht en deze argumentatie diende desgevallend in een eerder beroep te worden aangevoerd. Dergelijke argumentatie is niet dienend en gaat voorbij aan het motief dat stelt dat de voorgelegde medisch getuigschriften slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt. In de beslissing van 15 mei 2012 werd al geoordeeld dat de aandoening geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het herkomstland. Indien verzoeker het niet eens was met deze eerdere beslissing had hij beroep tegen deze beslissing dienen aan te tekenen, hetgeen hij *in casu* nagelaten heeft te doen.

Het loutere feit dat een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen als onontvankelijk werd afgewezen, laat op zich niet toe te besluiten dat er ook een gezondheidsproblematiek aanwezig is die

ingevolge de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten in dusdanige mate zou worden beïnvloed dat kan worden besloten tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN